

Andrews University

Digital Commons @ Andrews University

Faculty Publications

3-2021

Kad Musu Rokas ir Tuksas

Anna M. Galeniece

Andrews University, galeniec@andrews.edu

Eriks Galenieks

Andrews University

Follow this and additional works at: <https://digitalcommons.andrews.edu/pubs>

Recommended Citation

Galeniece, Anna M. and Galenieks, Eriks, "Kad Musu Rokas ir Tuksas" (2021). *Faculty Publications*. 2812.
<https://digitalcommons.andrews.edu/pubs/2812>

This Popular Press is brought to you for free and open access by Digital Commons @ Andrews University. It has been accepted for inclusion in Faculty Publications by an authorized administrator of Digital Commons @ Andrews University. For more information, please contact repository@andrews.edu.

Kad mūsu rokas ir tukšas

Vēsmas Geides piemiņai

Aicinu savā iztēlē atcerēties 1939. gada 5. aprīli, kad piedzima Vēsma Geide. Viņa nāca pasaulē kā jebkurš no mums. Viņa sāka elpot, kā mēs visi elpojam; un, tāpat kā mēs visi, viņa izdeva pirmās raužu skaņas. Viņa tika ietīta autiņos un aprūpēta. Viņa ienāca šajā pasaulē ar tukšām rokām. Un 2021. gada 11. februārī viņa pēkšņi aiziet no mums ar tukšām rokām. Tā sākas un beidzas dzīve: mēs visi ienākam šajā pasaulē ar tukšām rokām un atstājam šo pasauli ar tukšām rokām. Bet starp sākuma un noslēguma punktu Vēsmas dzīve bija sevišķi bagātīgi svētīta. Tā bija dzīve, ko Kristus izmantoja bezgalīgi daudzos veidos.

VIŅAS DZĪVE BIJA PILDĪTA AR LABDARĪBAS GARU

Tāpat kā Jēzus viņa devās pie cilvēkiem, lai atnestu tiem prieku. Ar saviem labajiem darbiem viņa aizskāra daudzas dzīves. Viņas laipnie un cerību iedvesmojošie vārdi svētīja daudzas sirdis. Ar savu kristīgās dzīves piemēru viņa stiprināja daudzu cilvēku ticību, tos atgriežot un tuvinot Dievam.

VIŅAS DZĪVE BIJA PAZEMĪBAS DZĪVE

Lai gan Vēsma bieži gāja lieku jūdzi vairāk, nekā tas bija nepieciešams, lai palīdzētu cilvēkiem, viņa nekad ar to nelepojās. Viņa vienmēr centās turēt sevi otrajā plānā, vienmēr gribējama, lai citi tiktu cildināti un lai viss gods un slava būtu dots Dievam. Viņa varēja teikt kopā ar Jāni Kristītāju: “Kristum vajag augt, bet man iet mazumā.”

VIŅAS DZĪVE BIJA UZTICĪBAS DZĪVE

Jēzus sacīja: “Esi uzticīgs līdz nāvei, un Es tev došu dzīvības vainagu.”

Vēsma palika uzticīga Kristum līdz galam, un pavisam drīz viņa saņems apsoltu vainagu. Kristus un viņas draudze vienmēr varēja uz viņu paļauties. Viņa vienmēr ņēma dalību visos dievkalpojumos. Par Vēsmu patiesi var teikt, ka viņa vispirms meklēja Dieva valstību un Viņa taisnību. Viņa nodarbojās ar daudzām izcilām un vērtīgām lietām, taču Kunga darbs vienmēr bija prioritāte, kas stāvēja pāri visam citam.

Ja kāds saka, ka kristiete ir uzticīga, tas nozīmē, ka par viņu ir pateikts pats labākais, ko vien var pasacīt. Viņa bija uzticīga, uzticīga visam tam, kas ir augstākais, cēlākais un labākais.

VIŅAS DZĪVE BIJA DZĪVE, KAS ATSTĀJ DĀRGAS ATMIŅAS

Visās priekšā stāvošajās dienās Vēsmas mīļos un draudzi pavadīs daudz sirsniņu atmiņu par viņu. Šīs atmiņas vienmēr sasildīs un bagātinās ikvienu. Ļaudis atcerēsies skaistos kopā pavadītos brīžus un tās nesavtīgās lietas, ko viņa darīja citu labā. Viktora un viņa dēlu ģimeņu dzīve būs daudz bagātāka, un šīs atmiņas vilks viņus tuvāk Dievam.

VIŅAS DZĪVE BIJA DZĪVE, KAS VĒSTA PAR SVĒTĪGU CERĪBU

Kad kristietis mūs pamet, tas nav uz visiem laikiem. Mums ir cerība uz citu dzīvi, kur būs kopā ar Jēzu un kur atkal redzēsīsim savus mīļos. “Ja mēs tikai šinī dzīvē ceram uz Kristu, tad esam visnozēlojamākie cilvēki.” Bet mums ir šī svētā cerība, kas ir visbrīnišķīgākā lieta. Ja šī dzīve ir viss, kas mums ir, tā nav nekā vērtīga. Tāpēc mēs pateicamies Dievam par nelokāmu un patiesu cerību.

VĒSMAS DZĪVE, KURAI IR NOZĪME

Cilvēka dzīvē nozīmīga ir tikai viena lieta. Nav svarīga ne naudas summa bankā, ne arī tas, cik augstu esi pavisam sociālajā lokā. Nav svarīgi, cik lielā mājā esi dzīvojis. Nav svarīgi, cik daudz draugu Tev bija vai cik daudz ziedu klāja Tavu zārku. Svarīgas ir tikai Tavas attiecības ar Dievu. Piedzimt pasaulē un nepiedzimt no jauna ticībā Dievam ir traģēdija. Mūsu dārgā māsa Vēsma atdeva visu savu sirdi un dzīvi, kalpojot Kristum, pie tam – līdz galam. Viņa nekad nebija bagāta. Viņa nedzīvoja dārgā villā. Viņa nekad nav atradusies augstākajos elites slāņos. Bet tajā pašā laikā viņa bija jo bagātīgi tērpta Kristus mīlestības tērpā, izrotāta ar patiesas pateicības dārgakmeņiem un Kristus pagodināšanas pērlēm. Ir skaidrs, ka uz Jaunās Zemes Vēsmu sagaida prātam neaptveramas bagātības.

NĀVES NOSLĒPUMS UN NOZĪME

Protams, mēs nekad nevarēsīsim saprast, kāpēc Dievs paņēma tik cēlu un Kristu mīlošu cilvēku kā mūsu Vēsmu, taču mēs zinām, ka Dieva ceļš ir labākais ceļš. “Viņa svēto nāve ir dārga tā Kunga acīs.” “Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu.” Ja kristietis dzīvo Kristum, tad mirt ir ieguvums. Te ir Dieva gudrība – Viņš zina, kā Savus bērnus no šīs bēdu pasaules sagatavot mūžīgai dzīvei.

ŠĀDĀ STUNDĀ NEPIECIEŠAMA TICĪBAS PĀRLIECĪBA

Pateicoties Kristum, mums ir dziļa pārliecība, ka nāves stundā Viņš būs ar mums. Mēs kopā ar Dāvidu varam

sacīt: “Jebšu es arī staigāju tumšā ielejā, taču ļaunuma nebīstos, jo Tu esi pie manis, Tava gana vērda un Tavš gana zizlis mani iepriecina.” Ir tikai viens veids, kā iegūt šādu pārlicību. Tai jānāk no mūsu ticības Kristum. Tieši tur slēpjas Vēsmas pārlicības un uzvaras spēks.

Tāpēc būsim pateicīgi Dievam par Vēsmas dzīvi, kas nodzīvota skaisti; par dzīvi, kas veltīta labestībai, ticībai Kristum un nesavtīgai kalpošanai. Būsim pateicīgi par visas žēlastības Dievu, kurš ir kopā ar mums dzīvē, nāvē un mūžībā. Lai Dievs palīdz mums visiem atrast Viņā mierinājumu un spēku līdz tam brīdim, kad redzēsim Viņu vaigu vaigā. Mēs triumfējam, jo Dieva dāvana ir mūžīga dzīve, dzīvības dāvana visā tās pilnībā.

Dievam visvieglāk strādāt ar mums ir tad, kad mūsu rokas ir tukšas. Krusts mums to māca. Nav tukšāku roku kā Jēzus naglu caurdurtās un asiņojošās rokas. Bet šajās rokās ir apslēpta mūžīgā dzīvības dāvana – visai pasaulei, Vēsmā, Tev un man. Jēzus dalījās mūsu nāvē, lai mēs varētu dalīties ar Viņa dzīvi. Kapā Viņa rokas bija tukšas, lai mūsu rokas mūžībā varētu būt pilnas.

Mēs ienākam šajā pasaulē ar tukšām rokām, un mēs atstājam šo pasauli ar tukšām rokām. Bet, kad mūsu rokas ir tukšas, tad tās ir pilnas.

Ēriks & Anna Galenieki

PAR VĀRDA SPĒKU.

STĀSTS LIELIEM UN MAZIEM BĒRNIEM

Reiz dzīvoja divi brālīši Kogributosaku un Kadmilutadsaku. Vārdi šiem puikām tiešām gari gan! Tāpēc, lai mammai nebūtu tik gara pusdienās saukšana, viņa tāpat kā tētis abus savus dēlus sauca daudz īsāk – par Kogribi un Kadmili. Varbūt tu gribi zināt, kāpēc tādi jocīgi vārdi šiem brālīšiem? Tad klausies!

Kogribis nekad daudz nedomāja, pirms ko sacīja. Kas tik bija prātiņā, to “šāva” ārā. Piemēram, viņš mierīgi varēja pateikt autobusa šoferim, cik tam ir trakoti liels deguns, vai arī pastniecītei, kura bija lāga sieviņa, ka tik neglītas kurpes, kā viņai, pasaulē viņš vēl nav redzējis! Kurpes patiesi bija ļoti nonēsātas, bet pastnieksieviņa bija ļoti trūcīga, un viņa nevarēja katru brītiņu pirkt jaunas tupelītes. Tikai tad, kad vecās pavisam neturējās kopā, viņa pirka citas kurpes. Tās, protams, bija laimīgas dienas, bet, jāsaka gan, ļoti retas. Un ko gan autobusa šoferis varēja darīt, ka viņam bija liels deguns? Aptīt to ar kabatas lakatiņu vai visu laiku turēt savam degunam priekšā roku? Bet viņam taču jātur stūre ar abām rokām! Tā nu Kogribis sāpināja visus pēc kārtas, bet tad, kad kāds viņam aizrādīja, lai pirms runāšanas mazliet padomājot, viņš tik atcirta: “Ko gribu, to saku!” Un viss!

Pavisam citāds bija viņa brālis Kadmilis. Viņam bija maiga un sirsniņa daba. Labi, ka abi brāļi uz skolu brauca reizē, jo tad Kadmilis vienmēr mēģināja dzēst brāļa dzēlīgos un nežēlīgos patiesības vārdus.

“Man ļoti patik braukt jūsu autobusā,” viņš sacīja autobusa šoferim. “Kad jūs esat pie stūres, es jūtos ļoti droši.” Un tā bija tīra patiesība. Šoferis tad vienmēr pasmaidīja un, šķiet, aizmirsa par savu lielo degunu.

Arī pastniecītei bija liels prieks satikt brāli Kadmili, jo viņš vienmēr pasacīja ko jauku. Kad viņa stāvēja pie vārtiņiem savā jaunajā rožlapiņu krāsas kleitā, Kadmilis, to ieraudzījis, sacīja, ka tik skaistu kleitu viņš redzējis tikai savai mammai un ka tā tik jauki izskatās pastniecītei šajā saulainajā rītā. Pastniecīte bija tik priecīga, un viņas prieku nemaz neaizēnoja tas, ka viņai šo kleitu patiešām bija atdavinājusī zēnu mamma. Nu, lūk, tāpēc arī vecāki šo zēnu nosauca par Kadmili, jo, ja kāds viņam jautāja, kur viņš ņem jaukos vārdus, ko sacīt cilvēkiem, viņš atbildēja: “Kad mīlu, tad saku.”

Patiesībā, kad sirsniņa ir mīļa, tad tas mīļums, kas tur mīt, izskan laukā vārdos, iepriecinot, samīļojot un atnesot prieku. Tikai, lai teiktu labus vārdus, ir vajadzīga laba sirds, “jo no sirds pārpilnības mute runā”, un labu sirsniņu dāvā DIEVS.

Cilvēks ar vārdiem rada savu pasauli; citi šajā pasaulē sastop prieku, iedrošinājumu, sirdssiltumu un liksmi. Citi rada vārdu pasauli, kura ir aukstuma, sarūgtinājuma un sāpju pilna, jo “no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet ļaunas domas.”

Vārdam ir liels spēks. Vai zināt, cik liels? DIEVS ar Vārda spēku radīja pasauli!

Radīsim vārdu pasauli, kurā citi ir laimīgi!

Ingrīda Markusa

